

Arrest

nr. 49 586 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 juni 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Bulgaarse nationaliteit, dient op 28 oktober 1998 een asielaanvraag in.

Op 2 december 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 augustus 1999 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de erkenning van de status van vluchteling.

Op 11 januari 2000 neemt de Vaste Beroepscommissie de beslissing nr. 99-0753/R8053/cd houdende de ongegrondheid van verzoekers beroep en de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van

vluchteling. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad van State die bij arrest nr. 92.198 van 15 januari 2001 dit beroep verwerpt.

Op 11 februari 2000 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 25 januari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving als zelfstandige in.

Op 26 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart (verklaring van inschrijving van een EU-burger).

Op 4 januari 2010 doet verzoeker afstand van zijn aanvraag tot vestiging en deelt mee dat hij zijn zelfstandige activiteit heeft stopgezet.

Op 21 januari 2010 dienen verzoekers echtgenote, G. Y. en hun twee kinderen een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, dit in functie van verzoeker.

Op 30 maart 2010 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van de stad Gent om aan verzoeker te vragen welke activiteiten hij heeft en om informatie over te maken met betrekking tot zijn huidige functie.

Op 3 mei 2010 deelt de stad Gent aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker een leefloon ontvangt van het OCMW sedert 19 maart 2010.

Op 10 juni 2010 neemt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“ In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Y. O. R. (...)

geboren te P. (...)

van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg de verklaring van inschrijving (E-kaart) op 26.10.2009 als zelfstandige.

Uit het administratief dossier blijkt echter de situatie van betrokkene sindsdien aanzienlijk te zijn gewijzigd.

Vooreerst liet betrokkene weten zijn zelfstandige activiteit te hebben stopgezet op 15.11.2009. Daarop werd gevraagd of hij enige nieuwe economische activiteit was begonnen of over genoeg bestaansmiddelen beschikte om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien (zie administratief dossier, brief dd. 30.03.2010). De minister of zijn gemachtigde kan immers overeenkomstig art. 42bis §1 (wet -15.12.1980) controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Daarop legde betrokkene een OCMW-attest voor waaruit kan afgeleid worden dat betrokkene sinds 19.03.2010 leefloon ontvangt. Betrokkene blijkt heden dus niet-economisch actief te zijn en als beschikker van bestaansmiddelen in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door het OCMW, wat uiteraard de bedoeling niet is. Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen wordt men immers verondersteld in voldoende bestaansmiddelen te kunnen voorzien voor alle gezinsleden om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Derhalve moet worden vastgesteld dat betrokkene geen zelfstandige meer is en als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980.

Intussen geniet betrokkene reeds enkele maanden van het volledig leefloon en vormt hij daarmee als beschikker van bestaansmiddelen een overmatige belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit alles doet ertoe besluiten dat een intrekking van het verblijf op basis van art 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 aangewezen is.”

Ten opzichte van verzoekers echtgenote en kinderen worden eveneens beslissingen genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van het artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 VW.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat hij zijn zelfstandige activiteit zou stopgezet hebben en sinds 19.03.2010 leefloon zou ontvangen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij en zijn echtgenote in België op zoek zijn naar een tewerkstelling als werknemer nadat hij zijn zelfstandige activiteit noodgedwongen diende te beëindigen wegens onvoldoende commercieel succes.”

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker bij de uiteenzetting van zijn middel in gebreke blijft uiteen te zetten om welke redenen hij de door hem aangehaalde artikelen geschonden acht, waardoor naar het oordeel van verwerende partij, deze onderdelen van het middel als onontvankelijk dienen te worden beschouwd. Verder laat verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Verwerende partij is dus van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt volgens verwerende partij geen verband met de inhoudelijke juridische en feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde

nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 40, § 4, 1° *iuncto* artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing betekent niet dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. *In casu* heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden en werd er een einde gesteld aan zijn verblijf en dit geheel overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoeker werd op 26 oktober 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart op basis van zijn activiteiten als zelfstandige. Na onderzoek werd vastgesteld dat hij zijn zelfstandige activiteiten heeft stopgezet op 15 november 2009. Verzoeker werd daarom op 30 maart 2010 uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn actuele situatie en dit om te verifiëren of hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker legt daarop een OCMW-attest voor waaruit kan worden afgeleid dat hij sedert 19 maart 2010 een leefloon ontvangt. Verwerende partij wijst erop dat aangezien verzoeker niet in staat is om in zijn eigen onderhoud te voorzien en hij sedert enkele maanden leeft van sociale bijstand hij onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden gesteld door artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelde dan ook geheel terecht dat verzoeker een overmatige belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk zodat de bestreden beslissing rechtmatig werd genomen zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

2.3. In zijn memorie stelt verzoeker dat verwerende partij nalaat de door verzoeker ingeroepen argumenten te weerleggen met name heeft verwerende partij nagelaten zich voldoende te informeren en minstens had zij verzoeker moeten horen hieromtrent. Bovendien is verzoeker volledig te goeder trouw nu hij en zijn echtgenote in België op zoek zijn naar tewerkstelling als werknemer nadat hij zijn zelfstandige activiteit noodgedwongen diende te beëindigen wegens onvoldoende commercieel succes.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zijn zelfstandige activiteit heeft stopgezet op 15 november 2009 en dat hij sinds 19 maart 2010 een leefloon ontvangt, zodat hij een overmatige belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als zelfstandige.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie (...) indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker sedert 15 november 2009 zijn zelfstandige activiteit heeft stopgezet. Dit meldde verzoeker zelf aan verwerende partij door afgifte van een attest van Acerta van 18 november 2009 waarbij dit gegeven wordt bevestigd. Ook in zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dit. In de bestreden beslissing wordt er eveneens op gewezen dat verzoeker moet worden beschouwd als beschikker van bestaansmiddelen maar dat deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door het OCMW en dat hij in die hoedanigheid een overmatige belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, gezien hij al maanden een leefloon ontvangt. Ook dit gegeven steunt op de stukken van het administratief dossier (“attest leefloon” uitgaande van het OCMW van Gent waarbij wordt bevestigd dat verzoeker sedert 19 maart 2010 een leefloon ontvangt) en wordt bevestigd in het verzoekschrift.

In de bestreden beslissing werd bijgevolg op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet, namelijk dat hij als beschikker van bestaansmiddelen een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk gezien hij al maanden een leefloon ontvangt. Hij stelt enkel dat hij volledig te goeder trouw is nu hij en zijn echtgenote in België op zoek zijn naar een tewerkstelling als werknemer nadat hij zijn zelfstandige activiteit noodgedwongen diende te beëindigen wegens onvoldoende commercieel succes. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en hij doordat hij al maanden een leefloon van het OCMW ontvangt, een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verwerende partij kon dus in alle redelijkheid en op grond van de wettelijke bepalingen terzake overgaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

Waar verzoeker stelt dat hij en zijn echtgenote in België op zoek zijn naar een tewerkstelling als werknemer, wijst de Raad erop dat verzoeker hier geen enkel bewijs van bijbracht zodat het niet aan verwerende partij kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met deze informatie.

Zoals blijkt uit het administratief dossier is de gemachtigde van de staatssecretaris uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dit in alle redelijkheid. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt ook geen manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij.

Waar verzoeker stelt dat zijn rechten van verdediging ernstig geschonden werden, daar hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn

op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805 ; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007 ; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985 ; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*Cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167 887 ; *cf.* ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet en is gestoeld op informatie dat verzoeker niet meer is ingeschreven als zelfstandige en dat hij ten laste is van het OCMW. De bestreden beslissing is dus niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

Waar verzoeker nog van mening zou zijn dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is doordat hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren, wijst de Raad erop dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid had zijn argumenten te formuleren, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, gezien hem op 13 april 2010 werd gevraagd bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie.

Aldus kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat hij niet in de mogelijkheid was om argumenten of verweer te formuleren. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET